

да има и за въ рай: послѣ отидохъ, цалунѣхъ ѿ рѣка, зехъ благословеніето ѿ и ѿ дадохъ дѣла ѿ.

— Прекрасно! извикахъ заведижъ двамата му слушатели.

— Чакайте! не съмъ свършилъ. . . Послѣ отидохъ и помолихъ министра на полицията и пустихъ, подъ мое поръчителство, бащата на Евстатія, който сега е въ Терапія при дъщеря си.

— Браво! извика Евстатій радостно.

— Чакайте! не съмъ свършилъ. . . Послѣ отидохъ и намѣрихъ въ затвора Исидора Хрисодактила и го убѣдихъ да стане добъръ супругъ на една млада мома, която бѣ измамилъ.

— На Александра ли? рече Евстатій като си плесна рѣцѣтъ.

— Дѣ го знаешъ? попита Гирджикътъ.

— Имамъ и азъ извѣстіята си, рече Евстатій.

— Кажи ги; рече Гирджикътъ.

— Тѣй и азъ имамъ честта да ви извѣстѣя че намѣрихъ дъщерята на покойния Ариста, добрата ми Янка, че по силата на завѣщаніето на Паскаля, пріехъ имуществото което ми той завѣща, че тѣй имущество го опредѣлихъ да бѣде общо на Гирджика, Мацка и на Евстатія, че първата недѣля, слѣдъ като видѣхъ сестра си, баща си и малкытъ си племенныцы, призовавамъ ви на свадбата си, въ къщата на вдовицата Фани и на Александра и че. . .

— Думай, рече Гирджикътъ.

— Напредъ! приложи Мацко.

— Тукъ свършватъ извѣстіята ми и се начеватъ молитвы ми.

— Като имашъ молитвы, предложи ги на колѣни! извика Мацко съ веселъ смѣхъ.

— Гирджико, молитва да пріемешъ рѣката на сестра